

Totta

Riikka Pulkkinen

Download now

Read Online ➞

Totta

Riikka Pulkkinen

Totta Riikka Pulkkinen

Elsa tekee kuolemaa. Martti ja Eleonoora yrittävät totutella ajatukseen puolison ja äidin menettämisestä, vaikka suru painaa kyyryyn. Äidin olemassaolon haurastuessa katoaa Eleonooran lapsuudenmuistoilta kiinnekohta.

Tyttären tytär Anna unohtaa itsensä helposti ohikulkijoiden kohtaloihin.

Maailma on hänelle kertomuksia täynnä. Sattumalta Anna saa tietää Eevasta, josta isovanhemmat ovat vaienneet vuosikausia. Eevan unohdettu tarina avautuu kerros kerrokselta. Perheessä lastenhoitajana toimineen nuoren naisen ääni vie 60-luvun alkuun, aikaan, jolloin pieni pilleri oli jo keksitty, muttei vielä uusia iskulauseita.

Auki kiertyvät äitien ja tyttärien tarinat, joissa muisti pettää, koska se on armollinen vaihtoehto.

Totta Details

Date : Published September 2010 by Otava (first published 2010)

ISBN : 9789511229650

Author : Riikka Pulkkinen

Format : Hardcover 333 pages

Genre : European Literature, Finnish Literature, Fiction, Contemporary

 [Download Totta ...pdf](#)

 [Read Online Totta ...pdf](#)

Download and Read Free Online Totta Riikka Pulkkinen

From Reader Review Totta for online ebook

Daisy says

An ordinary story, too precious actually, but since it's Finnish, it's interesting enough. A family, lots of characters whose names begin with E, their lives in the present day and flashbacks to the 1960s. Parallel themes of mother/daughter, parent/child, art, image, betrayal, loss, dreams, reality, truth... It starts out nicely but it's uneven. There's a character, Maria, who's completely superfluous. But I would like to try a cardamom roll. And the cover sure is pretty.

"Right, then. Everything's ready. I even have an onion pie," she says proudly. "I baked it yesterday when I got tired of having cancer."

She's exasperatingly like her mother, and it doesn't alarm her at all.

... when I tell her no she can test its strength and see that it's a wall that's always in the same place.

Saara is not opposed to cherry trees. There are quite a few things Saara's not opposed to.

Mika Auramo says

Riikka Pulkkinen romaanin aiheena on latteasti kolmiodraama. Vielä banaalimmaksi aiheenvalinnan tekee asetelma: mies on kuuluisa taidemaalari ja vaimo on akateemisesti arvostettu ja kansainvälisesti tunnettu psykologian tohtori. Entä se kolmas pyörä? Hän on Kuhmosta Helsinkiin muuttanut opiskelijapimu Eeva. Vuosikausia hän hoitelee Eleonoora-tyttöä ja siinä sivussa Marttia – jopa valmistuttuaan yliopistosta ranskanopinnoissaan. Eikä Elsa-rouva tajunnut mitään.

Palataanpa kirjan alkuun ja sen nimeen. ”Totta” on lähinnä herkän maalaistytön repliikki. Hän kuvittelee, että ”rakastaminen tekee maailmasta totta”. Silti hänen rakkautensa työnantajansa on käsittämättömän naiivia. Hän kuvittelee oikeasti olevansa perhettä aina, kun vaimo ei ole paikalla – sopimatonta kanssakäymistä aviomiehen kanssa pikkutyön päiväunien aikana. Totuus paljastuu Eevalle vuosien päästä, ja Martti on osasyllinen hänen kuolemaansa.

Kuolema onkin romaanissa keskeinen motiivi. Nykyhetkessä Martti ja Elsa ovat jo vanhuksia, ja vaimo on saattohoidossa kotona. Takaumissa minäkertoja (Eeva) kertoo elämästään vuodesta 1964 kuolinvuoteensa saakka. Jopa Martin tyttärentytär Anna lähtee selvittämään – jostain kumman syystä – vaarin entisen rakastajattaren kohtaloa.

Kielikuvat ovat monin paikoin erikoisia, jopa teennäisiä. Rimppakinttuisen ja pikkutissisen Eevan reidet ovat ”syyntakeettoman valkeat”, ja rakastettu Martti ”poimii hymyn ilmasta ja tekee siihen asumuksensa”. Toisaalla Martti analysoi suhdettaan vaimoonsa: ”Elsalla on noita ilmeitä, joihin Martti ei osannut tehdä kotiaan. — Elsa on tiheä ja huokoinen.”

Romaani on siinä mielessä mielenkiintoinen, että siinä on runsaasti aukkoja, joita ei paljasteta ollenkaan. Miksi parikymppinen Anna käyttäytyy isoisänsä seurassa kuin viisivuotias? Miksi Marie-sisko on häivytetty lähes olemattomiin?

Miksi Ellan suhde Eevaan on aikuisenakin niin neuroottinen?

Miksi Martti oikeasti rakastui Eevaan?

Millainen on ”kainomunainen” vävykokelas?

Jos jätetään Eevan irrallinen episodi Eurooppaan Marcin kanssa ja Elsan kuolinkamppailu lääkärin kuolinsyyn diagnooseineen (”yksi elin toisensa jälkeen lakkasi toimimasta”) huomiotta romaani tuo samoja tuttuja asetelmia nykypäivään kuin käsittelevät jo Walentin Chorell, Mirjam Tuominen, Helvi Hämäläinen ja Eeva-Liisa Manner kohtalokkaista suhteista kertovissa romaaneissa unohtamatta sillanpäämäistä loppuhuipennusta.

Rakenteeltaan teos tuo vanhat tutut asetelmat uudella tavalla esille, ja Eevasta tuleekin päähenkilö teoksessa eikä siitä onneksi tulekaan kuolevan naisen elämän tilinpäätöstä. Draamallinen jännite kestää niin hyvin kuin mahdollista loppuun saakka, jossa paljastuu romaanin paradoksaalinen nimi, sillä rakkaus näissä ihmissuhteissa kotoutuu kaikki tyynni vain valheisiin.

Iris says

[I received a review copy of this novel from Netgalley]

Original review here: <http://irisonbooks.com/2012/04/02/tru...>

"Anna is quiet for a moment, then says, 'Every person's sadness is their own. Other people can't understand it.'"

True centres around Elsa, who is dying from cancer. But in many ways, the story is not so much about her, as about her family members and the way they deal with their impending loss. Key characters are Martti, Elsa's husband; Eleonoora, the daughter of Elsa and Martti; and Anna, one of Eleonoora's daughters. And somewhere in the memories of Elsa and Martti, and later on Eleonoora and Anna, is hidden another key character: Eeva, Eleonoora's nanny and Martti's mistress.

Two key themes in this novel are love and loss. Rather big, and therefore easily perceived as empty, words, but they truthfully fit the book. Because of the double storyline of the loss of Elsa and the ones she loves as her family, and the pattern of love and loss in the affair between Martti and Eeva, these two themes are explored in a more worthwhile manner than the simple naming of them suggests. Add to that the layer of lost and found memories, and the truthfulness of those, and you may just begin to understand how this books delivers on some quite big themes through a micro study of an (extended) family.

Pulkkinen's style is beautiful and thoughtful, and she spends quite a lot of time featuring detailed contemplations on life through the eyes of several characters. Most of these are related to the grander themes mentioned before. These contemplative sentences all threaten to tip over the line of philosophical into corny, but most of the time they worked with the general point the book was trying to get across.

I admit, True was a little confusing to me. I started reading this novel thinking it would be about a dying cancer patient and her family's manner of coping. Instead, the novel heavily features the affair of Eeva and Martti, so much so that in the end I wonder if this is not rather the story of Eeva and Anna's retelling of it, instead of a story revolving around Elsa. There is nothing wrong with that, although I do not in general do well with stories about affairs. I personally enjoyed True more than most stories about affairs that heavily

feature "the other woman", because it plays less to feelings of victimization. I will say though, that I was left craving more details about Elsa's illness and the contemporary dealing of the family. I felt a more natural sympathy for Elsa, and I was a little disappointed to see so little of Eleonoora and her other daughter, Maria.

Overall, True is a satisfying, quiet, and contemplative read as long as you are prepared to go along with its switch in focus from Elsa's story to that of Anna and Eeva. If it weren't for the rather long middle section of the novel that I felt could have done with a little less detail, the book could have very well ended up ranking high on my almost favourites list of the year. As it is, it falls into the top layer of that middle section: nourishing, but not stunning enough to blow me away.

Petra says

Good lord, this book broke my heart. Reading a book in Finnish always makes everything feel a little bit special. And this book is definitely special. I am not sure how Pulkkinen's writing translates into English but if you want to read some contemporary Finnish literature, I highly recommend this. It focuses on the relationship between a woman who is dying and her husband. He and their family are trying to deal with the grief of losing someone so near to them. Once the granddaughter Anna finds a dress in her grandma's closet that doesn't belong to her. The grandmother finally speaks out, telling a story of a girl who used to babysit their daughter and fell in love with the father. This is a story about love, grief and the fear of losing someone. What is to me the best part of the book, however, is the language. Pulkkinen has an incredible way of using words and I am definitely eager to read two other books of hers.

Buchdoktor says

Es ging alles sehr schnell. Bei der pensionierten, früher beruflich erfolgreichen Psychologin Elsa wird Krebs diagnostiziert. Hoffnung auf Heilung gibt es nicht und Elsa wird zum Sterben nach Hause entlassen. Dass Elsa nun auf die Hilfe anderer angewiesen ist, ist ungewohnt für sie. Bei der Pflege werden ihr Ehemann Martti, Elsas Tochter Eleonoora und die Enkelinnen helfen. Durch die schwere Krankheit rückt die Familie der Patientin gezwungenermaßen näher zusammen. Martti bereitet das Sterben seiner Frau große Angst.

"Doch dann fand er endlich eine Methode, sich selbst zu beruhigen. Er trat ans Fenster, öffnete es weit, schaute in den Himmel und lauschte der Amsel. Die Trauer gesellte sich leise zu ihm, und er ließ sie kommen, schloss Bekanntschaft, wie um sich vorsorglich an sie zu gewöhnen. Er entdeckte sie in der Haltung seiner Hände, in den halb ausgestreckten Armen. Der Trauer musste man Raum geben, man musste sie umarmen. Andernfalls überfiel sie einen als Entsetzen, plötzlich und ohne Vorwarnung, beim Überqueren einer Kreuzung oder im Geschäft vor den Mandarinen und Kartoffeln." (S. 12)

Enkelin Anna hat offenbar ernste Probleme, die nicht mit dem Sterben ihrer Großmutter zusammenhängen. "In ihrem Leben breitet sich der Kummer wie ein Tintenfleck aus." (S. 32) Anna empfindet eine deutliche Entfremdung zum Großvater, dem sie als Kind sehr nahestand. Anna liebt einen Mann, der Vater eines Kindes ist, und müsste sich im Fall einer Trennung auch von dem Kind trennen. Eleonoora ist Chirurgin, ihre Tochter Maria studiert Medizin. Auf den bevorstehenden Tod ihrer Mutter reagiert Eleonoora extrem, als traure sie bereits jetzt, bevor Elsa überhaupt gestorben ist. Die Familie Ahlqvist verbirgt ein Geheimnis, das sie fest verschnürt hütet. Die Familienkonstellation wirft einige Fragen auf, wie die Medizinerin Eleonoora als betroffene Angehörige mit dem Sterben ihrer Mutter umgehen wird und auch was Elsa ihrer Tochter in

der Kindheit für eine Mutter war. Als international hoch geachtete Psychologieprofessorin reiste Elsa oft zu Kongressen und ließ ihre kleine Tochter dann einige Wochen lang mit Martti und einem Kindermädchen zurück. Hat die Wissenschaftlerin, die theoretisch so viel über Beziehungen weiß, ihr Wissen in der Erziehung ihrer Tochter genutzt? In der Geschichte der vier Frauen aus drei Generationen breitet sich zunehmend die Geschichte einer fünften, abwesenden Frau aus, die in der Ich-Form erzählten Erinnerungen des Kindermädchens Eeva. Die bisher verschwiegene Eeva nimmt in der Handlung wachsenden Raum ein, während die Leser noch immer rätseln, was aus Eeva geworden ist. In den 60er Jahren betreute Eeva die kleine Eleonoora als Kindermädchen während Elsa beruflich unterwegs war. Martti zog sich dann jedesmal in sein Atelier zurück und überließ Eeva allein Haushalt und Erziehung. Ella liebt ihre Betreuerin innig und reagiert auf die Liebesbeziehung ihres Vaters zu "ihrer" Eeva mit extremen Gefühlen und Ängsten. Erst nachdem das vierzig Jahre zurückliegende Familiengeheimnis um Eeva gelüftet ist, können Elsa und ihre Familie voneinander Abschied nehmen.

Rikka Pulkkinen hat mich mit ihrem feinfühlig erzählten Familienroman von der ersten Seite an so gefesselt, dass ich das Buch nicht wieder aus der Hand legen konnte. Die finnische Autorin zeichnet wunderbare Bilder von Kindheitserinnerungen, idyllischen Sommern an einem finnischen See und von großen Gefühlen. Die Veränderungen, wenn Alte oder Kranke in den Augen ihrer Kinder wieder zu Kindern werden, das Abschiednehmen von der Mutter und speziell Eleonooras Umgang mit dem Tod in ihrem Privatleben beobachtet die Autorin mit großer Sensibilität. Die Charakterisierung der professionellen Helferin Eleonoora von ihrer privaten Seite, ihr Pendeln zwischen dem Wunsch nach Nähe, Rückzug und Kontrolle, zwischen Verletzungen in der Kindheit und dem Verbergen ihrer Gefühle vor der sterbenden Mutter hat mich sehr bewegt.

Elsje says

Een prachtige roman, dit Echt waar van de Finse schrijfster Riikka Pulkkinen!

Elsa heeft aan het begin van het boek te horen gekregen dat ze opgegeven is. Ze wil thuis gaan sterven. Daar wordt ze de laatste maanden van haar leven verzorgd door haar man Martti, haar dochter Eleonoora en haar kleindochters Anna en Maria.

Elsa wil graag genieten van de laatste keren dat ze dingen doen kan: ze wil graag nog een keer zwemmen in het meertje bij het vakantiehuisje, wil nog een keer dronken worden en meer van dat soort dingen. Als Anna zich met haar grootmoeder opdoft voor een laatste keer picknicken, vinden ze een jurk van het kindermisje van Elsa en Martti van vroeger. Elsa onthult dat deze Eeva lange tijd een verhouding had met Martti. Anna begint te fantaseren over wat zich in het jonge gezin van toen heeft afgespeeld.

Door het vertellen van het stervensverhaal van Elsa, steeds vanuit een van de hoofdpersonen, en, parallel daaraan, het verhaal van Eeva veertig jaar eerder, schrijft Pulkkinen een heel tedere en niet-oordelende roman over menselijke verhoudingen. Wat ik ook erg knap vind is dat de schrijfster zich niet heeft laten verleiden om het eind van het verhaal af te raffelen. Dat had bij een mindere schrijfster zo maar gekund. Een zeer verdiende vier sterren!

Matti says

Olin kuuntelemassa Riikka Pulkista, kun hän kävi kirjastossamme puhumassa tästä kirjasta. Esiintymisen

teki vaikutuksen. Hän osasi fiilistellä ihmeellisissä sfääreissä täysin lonkalta, vastaten yleisön kysymyksiin syvillä filosofisilla pohdinnoilla, kuulostamatta yhtään hassulta tai pateettiselta, ainoastaan suurelta ihmistuntijalta, ajattelijalta, filosofilta ja hienolta ihmiseltä. Kirja oli muutenkin jo lukulistallani, mutta tuon esittelyn jälkeen se alkoi kiinnostaa vielä enemmän.

Mutta mutta. Ei tämä nyt oikein.

Lauseet ovat hyviä, ajatukset syviä ja loppuun asti mietittyjä. Niissä on tarkkanäköisiä havaintoja ihmisen psykologiasta. Kirjan kieli on todella hienoa, kauniin runollista ja luovia kielikuvia täynnään. Kieli ja vertaukset alkavat kuitenkin tässä määrin käytettynä kääntyä itseään vastaan. Tällaista syväanalyysia ei vain jaksakaan kokonaisen kirjan vertaa. Jos runollista luotausta on näin viljalti, kirja piirtää kirjoittajastaan kuvan parantumattomana runotyttönä. Psykologinen analyysi ja tunteiden ylisyyntyminen ei myöskään istu uskottavasti repliikkeihin. Kuinka monen miehen suuhun esimerkiksi sopisi lause: "Sinä olet mahdoton, miten sinua voisi rakastaa kun katoat itse oman rakkautesi voimasta!" tai "Minun etsimäni naisen hellyys on niin tiheää, että se valuu sormenpäistä"?

Hienot kielikuvatkin alkavat menettää voimaansa kun eräät niistä alkavat kiusallisesti toistua kirjan edetessä. Joku "tekee matkaansa" toiseen ihmiseen ja joku "tekee asumuksensa" toisen ihmisen katseeseen yms. Välillä ilmaukset ovat niin korkealentoisia että niistä ei saa enää kiinni. Mitä esimerkiksi tarkoittaa lause "Uniin kietoutumalla me teemme toisemme todellisiksi." Miten uniin kietoudutaan? Ja olemmeko nyt epätodellisia? Mitä?

Tämänkaltainen teksti toimisi upeasti muutaman sivun novelleina. Tarinassa ei sinänsä ollut mitään vikaa, mutta se oli sellainen "ihan hyvä." Alun murheellisuuden ja surun ylläpito tuntui tosin hieman yliaampuvalta.

Kuitenkin kertomuksen perimmäinen idea siitä että lukija ei voi olla ihan varma kertooko tarinaa minämuodossa oikeasti kyseinen henkilö vai eräs toinen, kuvitellen tämän elämän kulkua, oli loistava!

Guillermo Jimenenezspneo says

Sé que hay escritores que jamás leeré. Leeré las traducciones que alguien, un traidor o un auténtico autor realizó a mi idioma madre. Ahora no me importa, Murakami, Mankell, Handke o Pulkkinen jamás serán leídos por mí en su idioma. Me perderé los giros y bellezas de su lengua madre. Pero quedará la sustancia que conservará la gracia, la delicadeza y el buen decir de su idioma madre. Dentro de esa literatura que parece meramente descriptiva de la vida cotidiana y que revela los verdaderos horrores del mal banal e intrascendente escondido en hechos aparentemente triviales, esta es una obra ejemplar. El desamor que te lleva a la muerte, el desear vivir la vida del otro usurpando su hogar y su familia y la defensa feroz y destructora de los actores aparentemente indiferentes. El Mal escondido, el Mal que destruye, el Mal banal que finalmente lleva a la muerte. No te salva el amor, nunca te salva.

Noora says

Todella hyvä kirja Pulkkiselta. Juoni on hyvä ja tarinan kerrontatapa kaunis. Pulkkinen lauseet ovat yksityiskohdissaan tarkkoja ja jopa runollisia. Paikoitellen tulee mieleen sekä Carol Shields että jopa itse F.E. Sillanpää. Pulkkinen kertomat tarinat jäävät mieleen pitkäksi aikaa ja juuri lukemaansa jää pohtimaan. Erinomaisen onnistunut teos kehuun esikoisromaanin jälkeen.

Oli myös jännä huomata päähenkilöiden nimet, aika selvä viittaus mielestäni Martti Haavioon ja Elsa Enäjärvi-Haavioon, vaikkakin tämä kulttuuripariskunta vaikuttikin enemmän kirjallisuuden puolella.

Pulkkisella on muistaakseni kirjallisuuden opintoja takana ja tämä tuskin on sattumaa.

Caro says

Terwijl ze voor haar stervende grootmoeder zorgt, ontdekt Anna dat er een 'andere' vrouw in het leven van haar grootouders was. Haar grootvader had een relatie met Eeva, de oppas van Anna's moeder. Het begint als een banaal verhaal, maar uiteindelijk wordt het een complexe roman, verteld vanuit verschillende perspectieven, met op de achtergrond de tijdsgeest van de sixties.

Anna vertelt het verhaal van Eeva, maar lijkt daarbij vooral haar eigen verhaal te vertellen. Het is niet altijd duidelijk wat echt waar is, en wat verzonnen is. Wat bij Eeva hoort, en wat bij Anna. Interessante vragen en thema's duiken op, over de liefde en de leugen.

Van de Finse succesauteur Riikka Pulkkinen had ik nog nooit gehoord. Ik koos dit boek omdat het een "modelboek voor leesclubs" genoemd wordt. Over een paar weken ligt het in mijn leesclub op tafel. Ik voorspel pittige discussies.

Max Rocca says

Ho terminato da poco questo libro che è più interessante nella prefazione che poi nel libro stesso, la storia è narrata molto bene, le costruzioni sono tipiche dei paesi scandinavi e scorrono più lente rispetto ad altri tipi di scrittura (americani o inglesi) . La prefazione narra di intrighi , e storie nascoste mentre poi è un banale tradimento tra un uomo e la bambinaia di sua figlia, lui è decisamente insignificante codardo mentre lei fá una brutta fine.. Il tutto condito con pochissimi sensi di colpa da parte di lui e di crisi da parte di lei...il tutto con una nipote poi adulta che finisce distesa su un pavimento freddo in crisi per una delusione d'amore!!! Personalmente è la prima volta a cui non sò a chi dedicarlo...Mi chiedo se è un libro da acquistare?? No. Cercatelo in biblioteca.

Spigana says

Es ar? gribu t? prast- run?t par m?lest?bu, n?vi un attiec?b?m t?, lai neizklausiltos ban?li un salkani. Prast v?rdos izst?st?t to, kas ieraudz?ts citu dv?sel?s.

Š? neapšaub?mi bija ?st? gr?mata ?staj? laik?.

Laura says

Olipa se ihana.

Ihana, kuvankaunis, kaikessa arkisuudessaan ja tavallisuudessaan koskettava. Yleensä varaan viisi tähteä suurille kirjoille, mutta miksei sitä voisi antaa pienillekin, jos niistä näin kokonaisvaltaisesti pitää. Ja joku sanoo Pulkkisen kieltä itsetarkoitukselliseksi, kauniiksi kauniin vuoksi, mutta miksei liian kaunistakin saisi välillä olla olemassa. Ei se suuri ollut, mutta sitäkin eheämpi. Ja inhimillinen.

Surica Sarjanovi? says

Another one: <http://net.hr/zena/djubooks/istina-ne...>

Lauren says

HOW?! How can people just go their whole merry lives, walking down the street, having never read this book? It's closer to literary perfection than any book I've ever read. The intertwining stories of the three generations--Elsa, Eleonoora, and Anna, alongside the story of Eeva-- it's so profoundly moving. It's like a mechanical but fully functioning cold, iron hand reaching into my chest- past all the layers of bone marrow and emotion- and just grasping my heart and not letting go. It's hard to function for a few days after reading this. I read in the spring of 2013 and felt a similar feeling then- but having lost my grandmother since then and giving birth to my daughter, this book was even more moving this time around. It's not sad exactly, I didn't lay on the floor on weep, but it's so melancholy and relatable that I just felt the silence of the world around me in the quiet moments, the way that's so indicative of every Finnish author I've read; and the way Pulkkinen captures the raw emotion of being in love rather than falling in love- the feelings you go through the rest of the time- that's what makes this book so moving. This book is beautiful. Again and again. Read it.
